

„Soča“ izhaja vsak petek in velja za pošto prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto f. 4.50
Pol leta „ 2.30
Četrt leta „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslanicah“ se plačuje za navadno trislopno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ „ 2 „
6 „ „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gosposki ulici blizu „treh kron“ — v Trstu v tobakarnici „Via della caserma 60“.

Dopisi naj se blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soča“ v Gorici „Via Duomo“ h. št. 367, II. nadstr. naročnina pa opravištvu „Soča“ v Gorici „Via scuole“ h. št. 429, II. nadstr.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri uredništvu.

Glasilo slovenskega političnega društva goriškega za brambo narodnih pravic.

P. n. gospodom poverjenikom nar. polit. društva „Sloga“.

Odbor „Sloge“ uljudno prosi vse gospode poverjenike, da blagovolje odgovoriti na prejeto vabilo in poslati imenik novih udov in potirjano letnino. Potem bo odbor vsakemu poverjeniku poslal imenik in pobotnice, kakor tudi vsakemu društvniku društvena pravila.

Za berzo dopošiljatev prosi

Odbor nar. pol. društva „Sloga“.

V Gorici 15. nov. 1877.

Ustava na Ruskem.

Danes razumi že tudi zapadna Evropa prav dobro, kar je 8. oktobra t. l. oglašil Ivan Sergejevič Aksakov z Moskve vsemu ruskemu narodu, da mu dohaja nova doba. Danes biva že beseda „ruska ustava“ najprej svetovna zanimavost. I tako izpolnjuje se želje in prorokovanje vseh zvestih slovanskih src: sedanja vojna bode imela dvoje velelepih, blazih posledic, Rusko osvoboditi južne narode slovanske od barbarskega trinoštva turškega i Rusko samo ustopi v vrsto ustavnih držav. — Da, uže so dospete vesti, da državni kancler knez Gorčakov i državni svetovalec Jomin izdelujeta rusko ustavo, da je sam car pripoznal potrebnost zbora, kateri bi tolmačil želje i težnje naroda i delil z državnim senatom zakonodarstvo.

V vso slovansko rodovino je ta vest tako blagodejno dahala, kakor sveži vzduh spomladanski. Poleg osvobojenega Jugoslovanstva ustavno Rusko, poleg novih državnih podob (utvarov) slovanskih meju jadranskim, belim (marmarskim) i črnim morjem tuđi nova uprava veledržave ruske! To je tak izreden napredek slovanski reči, da vse naše misli morajo se zanj ogreti. A pridajmo k temu, da obe promeni v društvnem i državnem urejenji, kateri ste v družih državah i v družih narodih porodile se stoprv s potokov krvi i razvalin privatnega in javnega premoženja, nastopate na Ruskem v največji tihosti, — i pred

saboj imamo velikolepost najnovejše zgodovine ruske dokončano. Brezi nasilja, brezi burjevitega hrupa, brezi punta postal je leta 1861. kmeški ljuč po vsem ruskem širnem carstvu ljudom svobodnim, i zopet brezi noternjih zmešnjav, brezi ljudskih žrtv, brezi šumnih prevratov pride narod ruski k ustavnemu urejenju. Kar bi v družih državah državne temelje majalo, to se razvije na Ruskem samo ob sebi kakor zdravi cvet na zdravem drevesu ob ugodnem sponladanskem vremenu. Lahko se uže na to zanesemo, da bode Rusko uže pred dokončanjem vojne ustavna velesila. Z ozirom na ogromno prostranstvo države, z ozirom na jezične različnosti prebivalstva i z ozirom na dosedanji način vladanja, bode ustavna uredba na Ruskem delo ves sovremeni svet nad mero zanimajoče.

Vest dumajškega vladnega lista, ktera je objavila, da državni kancler knez Gorčakov i državni svetovalec Jomin za Rusko ustavo kujeta, pravi ob enem, da ta ustava bode primerna sedanjim političkim i socialnim razmeram Ruskega i da se bode opirala na historičko pravo i historičke prednosti. Ta ustava ne bode toraj skrojena po duhu nauka, po katerem bi bilo v državi ustavno urejenej glavna skrb, pritiščiti koga na zid, ona ne bode nikakoršna politična spekulacija, da bi najsvetejša prava celih dežel i narodov bila tlačena, i da bi cela država bila izročena v plen nekemu umetno zbornanemu zastopstvu: nekaj takega, s čemer se drugod trate državne sile i dragi čas, na Ruskem nij na programu. Prebivalstvo cesarstva, najmanj osemdeset milijonov ljudi, pripada k trem plemenom človeškim, po jezici pa k više nego osemdeset družin. A pri vsej tej različnosti narodnosti družina slovanska prevlada ogromnim številom šestdeset milijonov glav, posebno pa stvarja narod ruski, številom pet i petdeset i pol milijonov duš tak močen naroden stožer, da razen kitajske države ne nahaja se v nobeni državi na zemlji tako močne narodne sile.

Ako se k temu še pomisli, da nobena druga družina narodna ni šest procentov vsega države prebivalstva ne dosega, da Rusi brezi Poljske i Finlandске v evropskem države delu čez petinosemdeset procentov, i Sibiriji skoraj sedemdeset proc., i na Kavkazu uže dvajset proc. vsega prebivalstva skladajo, da postopajoč svojimi starejšimi i novejšimi naselbinami so

sploh v sedemdeset gubernijah in oblastjih razširjeni i da v petdesetih imajo tudi prevago: nij drugo moč, nego da bode glavni činitelj v ustavnem zastopstvu narod ruski, takó, da se bode govorilo samo o ustavi ruskej ne samo v ogledu državnem, temuč tudi v ogledu narodnem, ne da bi bile pri tem pravice družih skrajšane ali potlačene. Upati pa vendar smemo od ustavnega Ruskega, da ne hajo v njem vladati nad narodom ruskim tujci, kar še dan danes Aksakov trpko grajati mora. Upamo, da se v ustavnem Ruskem narod ruski osvobodí varstva najraznejših tujih dobrodrugov, da se on dočepa one dostojnosti i moči, ktera mu tiče.

Sploh pa ne bode na Ruskem z ustavnimi zakoni (postavami) ni deseti del tega delovanja, ktera so povsod drugod mnogo let trajala, i ktera tu i tam še nijso dognana. Na Ruskem nij potreba nego dvoje: prvič državno zastopiteljstvo, drugič svoboda tiska i ustava je gotova. Samouprava občinska i pokrajinska, razdeljenje upravnih oblastj od sodskih, enakost vseh stanov pred sodom, neodvislost sodcev, porotni sodi, javno sodno obravnavanje in enake ustanove, ktere morajo biti v ustavnem življenji i ktere je ljudstvo drugod samo z največjimi napori doseglo, — vse te ustanove so na Ruskem uže davno, da uže i pravadno uvedene.

Ako preštejemo vse te promene države ruske na ustavno blagodarno državo, ne smemo pozabiti svete resnice, da se imade vse to v prvej vrsti pripisati krepkemu nastojanju slovanskega društva moskevškega. Ko se po širnej zemlji oznanuje, da je car sam spoznal potrebo državnega zbora, kateri bi tolmačil želje i težnje naroda i delil se z državnim senatom o zakonodarstvu, imamo naj jasnejši dokaz, da meju gospodarjem i narodnim vodcem ruskim biva najdoveršenejše sporazumljenje i v tem vidimo ob enem gotovo poroštvo, da oglašeno delo preustrojenja veledržave slovanske prevede se mirnim putem po zakonih i potrebah naroda ruskega, po pravicoljubji k ostalim domačim narodnostim, na čest i blagost vsega Slovanstva! V to ime Bože pomoz!

LISTEK.

Nekaj o etiketi.
(Konec).

O Napoleona se pripoveduje še druga anekdota, ki osvetuje etiketo rimskega dvora. Da bi Napoleon svoji vladi tudi legalen blišč podelil, dal se je l. 1804 za francoskega cesarja kronati. V ta namen je prišel sam papež Pij VII. v Pariz. Dan, ki je bil za veliko svečanost odločen, je napočil, odmenjena ura se je približevala. Vsi dostojanstveniki in dvorniki so bili pripravljani za veliko svečanost in sprevod iz cesarske palače proti stolni cerkvi „Notre Dame“ (naše Gospé) se je imel pričeti. Ali glej, naenkrat pride nepričakovana ovira in procesija se mora ustaviti! Dvorni ceremonier je bil namreč pozabil preskrbeti ono četeronožno žival, ki poleg najpiclejše hrane največ batin dobiva, in katere ime nam za psovanje služi.

V Rimu je namreč navada, da nosi papežev ključar velik sreberni križ pred svetim očetom, kedar se ta javnih sprevodov udeležuje in ob teh priložnostih jezdi ključar na bogato pogernjenem oslu. Ker torej nij bilo osla pri roci ob priliki Napoleonovega kronanja, nij se mogla procesija začeti. Ključar se je stanovito branil konja ali meza zasesti in zato so poslali v naglici po vsem Parizu osla iskat. Po dolgem iskanji zasledili so to žival pri neki kupčevalki se sadjem. Odpeljali so potem hitro osla pred cesarsko palačo, pogernili so ga z baržunasto odejo, ki je bila

vsa s zlatimi niti pretkana, osedlali so ga z dragocenim sedlom in opravili s pozlačeno uzdo. Sedaj ga je ključar zasedel, procesija se je začela in Napoleon je sprejel cesarsko krono iz papeževih rok za nekaj ur pozneje, kakor je bilo iz početka določeno.

Na Angleškem se etiketa še dandanes jako strogo izpolnjuje. To vidimo že iz tega, ker obstoja še dandanes tako imenovani „Herolds-College“. Ta nema druge naloge, kakor da določuje, kedo naj pri kakem dvorskem sprevodu sprej hodí in kedo zadej; kedo naj se v cerkvi ali pri dvorskih pojedinah na prvo mesto useda, kedo na drugo itd. Važnost te naredbe spoznamo že iz tega, da razločujejo med kronanim vladajem in navadnim meščanom nič manje, nego 90 častnih stopinj.

Jako veliko etiketnih pravil nahajamo še sedanje dnij zlasti v krogu diplomatov. Tako je znano, da sedé ti pri zeleno-pogernjeni mizi, da se poslužujejo skoraj izključljivo francoščine kot posredovalnega jezika itd. Manje znano pa je, da imajo poslaniki na tujih dvorih še vedno predpavice, da se smejo pokriti, kedar izročajo svojo poverjenico tujemu vladarju. V tem hipu nadomestujejo namreč oni svojega lastnega suverena, ki je, se ve, da enakoroden tujemu. Opomniti pa je treba, da se poslaniki te predpavice večidel nikoli ne poslužujejo.*

Etiketa na avstrijskem dvoru je španskega izvira. Ona obsega določbe, ki morajo za vladarja samega jako mučne biti. Sem spada na pr. umivanje nog na veliki četrtak. Kdor hoče o tem kaj natančnejega

* Bibliothek der Unterhaltung und des Wissens 1877, Bd. II, pg. 208 sq.

zvedeti, naj bere o priložnosti v časnikih oficijelni red, po katerem se udeležuje N. V. s svojim spremstvom cerkvenih opravil, na pr. veliki teden, svetega rešnjega telesa dan, o božiči itd.

Opomina vredno je zlasti to, da imajo avstrijske princesinje predpravico, da se morajo že od rojstnega dne z naslovom „gospa nadvojvodinja“ nazivati.

Razvidno je torej, da še dandanes živimo v časih stroge etikete, ravno tako, kakor pred stoletji. Ker je etiketin izvirek človeška ničemurnost, in sicer ničemurnost na najviši stopinji, gojila se bode tako dolgo, dokler bodo ljudje ničemurni, ali bolje, dokler bode živel človeški rod.

Le pomislimo, kako hrepené denarski aristokrati, ki so po svojem trudu obogateli, tudi rojstveno plemstvo doseči in kolike svote so pripravljani sicer skopi ljudje v ta namen plačati! Da bi se prilizovali ničemurnosti svojih podložnikov ustanovljali so vladarji vedno radi tako imenovane „redove“ više in niže vrste. In vedno so jo pogodili s tem, vedno so našli zadosti ponudnikov, ki so po redovih hrepeneli in hrepenenje celo preveč očitno kazali.

V to vrsto ničemurnosti spada tudi hrepenenje po dosegi doktorata, bodi si že tega, ali onega. Pametni možje vedo, da je to le pesek v oči nevedni množici, vendar se tudi sami ne morejo popolnoma tega hrepenenja iznebiti. In vladar gre tej ničemurnosti s tem na roke, da skoraj pri vsaki viši službi doktorat zahteva. Zato pa je prišlo že tako daleč, da se dandanes doktorat že prav po ceni kupuje in da nektere univerze s tem kupčijo pod roko delajo.

Karol Pl.

Vojna za osvobojenje Jugoslovanov.

Oddelek Skobeleeve vojske je 9. t. m. na prvi naskok vzel prednjo višino „zelene gore“ pri Plevni in se je tam utrdil. Pozicija mora prav važna biti, ker se Turki vse sile napeli, da bi jo nazaj dobili, kar se jim pa ni hotelo osrečiti. O stanju Osmanove vojske v Plevni se poročila cepijo. Dopisnik „Timesov“ iz ruskega taborja je poročal uže 29. oktobra, da imajo v Plevni k večjemu še za 14 dni življa, ki bi bil moral po tem takem uže poiti; anglešk dopisnik v „Daily News“ je pa videl še čete volov sprehajati se za obzidjem Plevne in je sklepal, da imajo Turki še za 40 dni govejega mesa.

Kakor si bodi, vse kaže, da mora Plevna prav v kratkem pasti, ker ni skoro misliti, da se posreči Osmanovi izstradani vojski pretrgati železen krog rusko-rumunskega orožja, kar bi se le tedaj vtegnilo zgoditi, ako bi Mehemed-Ali nabral zadosta vojske, s katero bi užugal hrabro Gurkovo konjico in Osmanu še o pravem času na pomoč prihitel, česar se pa, kakor stoji danes stvari, skoro ni bati.

V Sibki soteski nadaljuje neprestano bojevanje. Te dni so poročali turški viri, da je fort Nikolaj uže popolnoma razdjan in da se bodo morali Rusi umakniti. Pozneje je pa naznanil telegram iz Carigrada, da je bil na Martinovo oster artiljerijski boj, v katerem je načelnik turške artiljerije Lehman-paša padel. Po imenu je ta paša gotovo Nemec, ki se bojuje za turško civilizacijo.

Zimernanov oddelek v Dobruži je dobil mnogo težkih kanonov za oblegovanje. Neprestano gredo še skozi Bukarešt po železnici vlaki pomočnih krdel na Dunav. Slavni general Obručev, kojega izvrstni načrti so nekda največ pripomogli k zmagi ruskega orožja nad gazi-Mukhtarjem, je prišel iz Armenije na evropsko bojišče, da prevzame načelnništvo generalštaba namesto Nepokojšičkega.

Črnogorski hrabri sokoli so zopet stresli svoja železna peruta. Dne 12. t. m. so osvojili fort Sutorman, ki gospoduje nad Barom (Antivari), ujeli so posadko, priplenili dva kanona, municije in življa. Istega dne so vzeli še štiri kule in dve vasi, katoliško vas Zubei in turško Tudjemili. Knez, pravi telegram, prodira naprej.

Na azijskem bojišču se vrši glavna akcija okolo Karsa in Erzeruma. Poročila, ki od tam dohajajo, niso prav jasna; vendar vemo, da so razmere ruskemu orožju ugodne in da vtegne Mukhtarjeva zvezda prav v kratkem utoniti.

Poveljnik v Karsu je poročal v Carigrad, da je dobil poziv po ruskem parlamentu od generala Loris-Melikova, naj trdnjavo preda, v katerem primerljaji bo smela garnizona svobodno oditi. Vojni svet sestavljen iz vseh oficirjev je sklenil soglasno, poziv odbiti in vstrajati.

Po povodu zmage pri Aladža-dagu je veliki knez Mihal, glavno komandujoči kavkazke armade, izdal sledeče dnevno povelje na vojsko: V taboru na višinah Vizinskijskih 15. oktobra. Vojska delujoče armade! Denes ste privojevali zmago vas vredno! Sovražna vojska je razbita, tisoč ujetih, mnogo kanonov je v naših rokah. Denes ste ruskemu carju novo, slavno uslugo naredili. Jaz se zahvaljujem vsem načelnikom in oficirjem, ki so svojo sveto dolžnost izpolnili. In vam, vojaci, ponos ruskega imena, vam hurà! od jednega konca domovine do drugega!

„Črni zid“ v Črnigori.

Uže dve leti se obračajo oči vse Evrope na malo, a z ozirom na junaštvo nedosegljivo Črnogoro in njene junake, tje v ono deželico, kjer bijejo naši bratje viteški boj s trinogom turškim iz ljubezni do domovine, do križa in do „svobode zlate.“ Kaj navdušuje te vrle sokole črnogorske, da so sovražnika, katerega vodi fanatizem v boj, vže tolikokrat in tako hudo pretepli in da se morejo sploh z vspehi ponasati, kakoršnih v zgodovini vseh narodov prav malo nahajamo?

Peščica ljudi, komaj je 200.000 vseh skupaj, moških, ženskih in otrok, se z velikanskimi vspehi proti sovražniku, ki se šteje na milijone.

V prvi vrsti izvira njih navdušenje iz globoke ljubezni do domovine, iz ljubezni, kakoršno bi si mogli posebno mi Slovenci v izgled jemati. Navdušuje jih dalje ljubezen do svobode zlate in njih vere, kakor tudi zgodovina njih, dežele, ki jih uči, kako strašansko so bili Turki od njih pradedov teperi.

Toda razumljivo je, da bi ne bilo Črnogorce danes vse njih junaštvo pred poginom obvarovalo, ko bi lega domovinskih hribov njih junaštva ne podpirala; kajti dandanes, ko puška 17 in večkrat v minuti smrtna zrna razpršuje, ne odločuje uspehov le osobna hrabrost, temuč množina, genialnost vojskovodjev in primerno zavetje.

V zadnjem oziru je Črnogora naravna trdnjava, samostalno gorovje mej dalnatskimi in dinaričnimi planinami, prepreženo s prepadi in dragami, ki jim

Dopisi.

Iz Gorice 12. novembra. (Izv. dop.) Že davno toži „Soča“, da ne gre z ravnopravnostjo pri naših c. kr. sodnijskih oblastih najbolje. Porote, kakoršne so, nam ne morejo ugajati; kajti pred porotami odmeval se je vsaj kedaj naš jezik po velikej dvorani naše c. kr. okrožne sodne stolice; odkar so pa porote vvedene, utihnilo so na sodnih prostorih slovenski glasovi. Stvari stojé dandanes tako žalostno, da nam po premeščenju gosp. adjunkta Doljaka pri c. kr. okrožni sodnji ne ostane noben preiskovalni sodnik, katerega bi razumeli, a še žalostnejše je to, da nemamo tudi pri mestno — odredjeni okrajni sodnji (preturi) razum enega, takih sodnih uradnikov, kateri bi nas razumeli, in s katerimi bi se mogli bodisi v civilnih, bodisi v kazenskih zadevah v našem jeziku pogovoriti in do čistega razumeti. In vendar spada pod našo preturo vsa goriska, izključivo slovenska okolica, ki šteje nad trideset tisuč ljudi, in vendar spada pod isto preturo gorisko mesto se šestnajst tisuč prebivalcev, med katerimi je mnogo Slovencev.

Zasijalo nam je bilo upanje, da pride vsaj po smrti c. kr. sodnijskega tajnika Rechfelda na njegovo mesto slovenskega jezika popolnoma zmožen sodnijski uradnik, ki bi mogel nadomestovati c. kr. deželnega svetovalca J. Zencoviča, vodca preture, kateri se peča že več ko leto in dan skoraj izključivo v vpeljavo novih zemljiških knjig. A tudi to naše prepokorno, skromno upanje splava menča po vodi, če prav poznamo marsikakega c. kr. sodnika, ki bi želel zasesti izpraznjeno mesto in s katerim bi gotovo vse ljudstvo popolnoma zadovoljno bilo. Raznesla se je namreč po našem mestu čudna vest, da zasede mesto tajnika pri našem c. kr. okrožnem sodišču neki Istran, človeče, ki je bilo pred nekoliko let v sled disciplinarne preiskave za kaznen premeščen, in ne samo ne ume ni ene besede našega jezika, ampak goji tudi, kolikor smo slišali, zagrizen srd zoper vse, kar je slovensko. Proti takemu imenovanju bi morali mi Slovenci slovesno protestirati. Kedar ne bomo imeli domačih sodnikov, naj nam pridejo soditi tuji. Mi hočemo in moramo imeti neomadeževanega sodnika, popolnoma zmožnega našega jezika in pričakujemo od visocega pravosodja ministra, da ga ne bode vodila pri podeljevanju izpraznjene službe nikakoršna zaslepljenost in da nam pošlje za tajnika k našemu c. kr. okrožnemu sodišču moža sposobnega, moža zmožnega našega jezika, možaka, ki bode nam in njemu za rabe, nam in njemu na slavo.

Iz Gorice, 13. nov. (Izv. dop.) (En dan v Ljubljani.) Kako sem bil vesel zapazivši minolo saboto zvečer, svojega starega prijatelja na goriskem koldvoru, tembolj, ker mi pové, da i on je namenjen v Ljubljano. Na Brežini vstopijo še trije potovalci v naš kupé, dva Italijana in tretjega sva koj spoznala za Sloveuca, bil je mlad naroden učitelj iz Štajerske, s katerim sva se kmalo sprijaznila in stari moj prijatelj, kateri nikdar brez božje kapljice ne potuje, ponudi mu tekoj, kot Slovianu, buteljo domače rebule na požirk ter dobrodoščilo. Naši pogovori so se sukali le o rusko-turški vojni, o verlih nam bratih črnogorskih, in do Postojne spraznili smo na zdravje slovenskemu orožju, par butelj. Sopotovalca Italijana

služijo deloma kot poti, po katerih pa sovražnik ne more v deželo, ker jih domačini z malimi močmi iz nedotakljivih položajev lahko branijo. Gorje sovražniku, ako se da oslepiti in iz častilakomnosti v te progle zaide! malokateremu se posreči, da iz njih srečno šila in kopita odnese.

Terden in nedotakljiv, kakor njih gore, čist, kot zrak, ki jih obdaja, je Črnogorcev značaj; vsak kotič, vsak kamen domovine, katero neizmerno ljubijo, jim je znan; tatvina je v Črnigori neznana stvar.

Koliko krat so vže Turki poskušali v Črnogoro prodreti, a vselej so bili s krvavimi glavami odbiti. Tudi 17. junija t. l. se je bilo posrečilo Sulejman pašu od Nikšiča čez Ostrog v Črnogoro prodreti, toda „ta špas“ je bil strašankc drag. Komaj je bil na črnogorska tla prestopil, so mu vže vrli črnogorski sokoli pot za petami prerazali, tako da mu nij bilo mogoče nazaj. Imel je se seboj veliko moč; 40 polkov pešcev, 5000 konjikov in 30 topov, a še polovico teh nij iz Črnogore pripeljal. Dospevši do Ostroga prisiljen je bil mož v Četsko dolino prestopiti, kjer so imeli Črnogorci priliko večle. no jezo nad svojim ljutim sovražnikom, Turkom, ohladiti. Kot muhe so padali Turki. Toda še najstrašnejša osoda jih je pričakovala pri takozvanem „črnem zidu.“

„Črni zid“ je velikanska stena na zahodni strani Črnogore, ki se vzdiguje najmanj 570 metrov nad sedno okolico in čez 1143 metrov nad morjem. Gospodujoč nad bližnjimi visotinami Albanije dovoljuje imenčvani zid krasen pogled na okolico Škadrsko, od južno-zahodne strani ga pa adrijansko morje pozdrav-

bila sta, sodeč po nja pogovoru, turkofila, in v Postojni sta se na našo radost preselila v drug voz. Zdaj smo bili popolnoma prosti, vina nam je sicer zmanjkalo, a jezik se nam je pa odvezal, in ker Slovevec, kamor gre, onde prepeva, zakročili smo jo i mi po domače tako, da smo skoro nevedoč došli v belo Ljubljano, ki pa je bila v nedeljo vsled megie prav črna. Tu sva se bratsko poslovila od narodnega učitelja in hajd v kavarno čakati dneva! Prebirala sva razne turkofilne liste nemške, mej njimi bila sva najbolj radovedna na „ljubljskega butelja,“ kakor mu pravijo. Ta uboga šema, katere priverženci živé, kakor goriski lahonski turkofili, od slovenskega ljudstva, rabi najgnusnejše besede, gerdeč naše brate Ruse in psujoč nas Slovence ker z njimi živo simpatizujemo ter ne trobimo v nemškutarsko-lahonski rog, kateri, če Bog da, bo vendar enkrat primoran drugače trobiti, nego do sedaj po turško. Jezila sva se preobilnej nemščini po kavarnah in gostilnah, in moj star prijatelj je v neki pivarni slovensko natakario salamensko oštel, ker ga je nemško pozdravila. „Ali naju, uže na nosu ne poznate, da sva Slovence?“ ji reče, ko se ta izgovarja, da nij vedela kaj da prav za prav sva, pa pristavila je, da kolikor ona Slovencev pozna, znajo bolj pravilno nemščino, kakor najhujši ljubljanski nemčur.

Obedovala sva v čitalnici in sicer bila je potrežba izvrstna, zato pa svetujem vsakemu, ki Ljubljano obiše, naj ne pozabi čitalnične restavracije. „Svoji k svojim“ sva si i midva mislila, pa našla sva le malo naših ter zapazila, da i v Ljubljani nij pravega narodnega socijalnega živjenja.

Po obedu sva se zopet ločila vsak po svojem opravku ter dogovorila se, da prideva zvečer k čitalnični zabavi, kjer gotovo najdeva mnogo narodnjakov in starih znancev iz Gorice. Beseda je bila, čemur sva se zelo čudila, le srednje obiskovana, akopram je bil program prav obširen ter zanimiv. Posebno se nama je dopadala deklamacija „Raja“ gospodične Kogel in govor g. Jeločnika o „slovanskem narodnem pesništvu.“ Najlepša pa je bila zabava po besedi v pritičnih prostorih čitalnice. Vojaška godba in petje čitalničnih pevcev se je verstilo zaporedoma. Tu sva našla narodne može i gospé, prijatelje in znance še iz Gorice, čutila sva se popolnoma domača. Kaj prijeten vtis so nama učinile narodne gospe i gospodične, kramljaje v lepej slovenščini mej sabo.

Mnogo smeha je napravil moj stari prijatelj s tem, da je zahteval, naj se storijo potrebni koraki, da se prodajalcem oglja zvonjenje prepové, ker je njega v neprijetno prevaro spravilo tako, da je čakal s klubkom v roki mislé, da gredo previdavat.

Proti polnoči začeli so se prostori prazniti i midva sva se poslovila od rodoljubov ljubljanskih z nadejo, da bi se še čestokrat sešli v Ljubljani ali v Gorici.

T—c.

Iz Solkana 12. novembra. (Izv. dop.) (Javni plesi, pa narodno petje.) Povsod tožijo, da so slabe letine, da davki hudo pritiskajo in se revščina širi; le kdor bi hotel v našem Solkanu po zvučnosti soditi, moral bi reči: Glejte no, to je srečna vas, plava v tolikej obilosti, da se nje razpasena mladina ne more drugače vmeti, nego da se skoro vsako nedeljo suče in poti na javnem plesu, ki se po goriskih mestnih oglih ponosno napoveduje: „Ballo a Salscano“! — Da, da! tudi piškavo jabelko je od zvonaj lepo, rudeče in rumeno; a poglej ga od znotraj in videl boš podobo današnjega Solkana. Ne maram ti je na-

lja. Toda ta krasen razgled moti zelo izvanredno divji značaj „črnega zidu“ in njegove okolice, h kateri tudi pred imenovana dolina Ceta pripada. Človeku se vidi, kakor da bi bile neznane peklenke sile to skalovje skupaj znesle, ter sezidano delo zopet sem ter tje predrle in raztergale, da bi ljudem veselje do tega prostora ostrupile. Kar so te sile še celega pustile, to drobijo druge moči, posebno voda, ki skale še zmiraj drobi, kader zmerzne. Tu v dragi pod „črnim zidom“ je čakala Turke strašanka osoda.

Vštric imenovane doline Cete se razprostira na visotinah vozka steza, po kateri morejo le ljudje in za silo tudi konjiki plezati; „črni zid“ jo prereže, tako da je pobotnik siljen, strašanski bezen pod seboj s predznim zagonom okolj stebaste, skalovite kermulje prestopiti. Na stezi pred „črnim zidom“ so nastavljene mašine (stroji), s katerimi je mogoče kameenje daleč tje v spodnjo drago metati.

Te čudne baterije, katere namesto železnih krogelj kamenje na sovražnika mečejo, so znali Črnogorci izvrstno uporabiti, kedarkoli se jim je posrečilo, sovražnika v omenjeno drago privabiti.

Tu so dobili tudi Sulejman paša in njegovi polki meseca junija t. l. strašansk kamenjski krst, ki pa nij Sulejman-u menda nič kaj dopadal, kajti ko je še ne s polovico svojih vojakov turška tla dosegel, odpravil se je takoj od meje črnogorske. „Črni zid“ bode večni spominek njegovega slavnega pobjitja in gomila onim tisočem njegovih vojakov, ki pod „črnim zidom“ črnogorsko zemljo gnobjo.

drobno slikati; škoda za čas in za črnilo! A to moram zares obžalovati, da naše županstvo tako radodarno javne plesse dovoljuje. Poštene veselice morajo redke biti, po tem so kaj vredne in nihče jim ne more ugovarjati; a da neprestani plesi mladini zelo škodujejo, da spodkopujejo premoženja, slabijo delavne moči in kar je najhuje, da mladino surovijo, demoralizujejo, za to nam ni treba iskati dokazov drugod, imamo jih, žalibog, zadosta doma. Saj vidimo, kako mladenči, kateri plesse drže, na ta račun po več dni pijančujejo, čas tratijo, nemire delajo in tako celo občino na slab glas stavijo. Nekdaj, in ni še davno od tega, slovel je Solkan kot poštena slovenska vas, njegove narodne veselice so zbirale večkrat v letu domače občane in privabile so tudi rodoljube iz mesta in okolice, in vsak, kdor je prišel, bil je vesel čvrstega narodnega duha, ki se je gojil in širil v naših domačih krogih in hvalil je dostojno obnašanje naših deklet in mladenčev.

Zdaj se ne čuje več drugih veselich, nego o nedeljskih javnih plesih, kateri pa nemajo mrvice narodnega značaja; čuje se pa mnogo po vasi od mraka do pozne noči, kar jasno razodeva vsemu svetu, kako se olikano vedenje sramežljivo umika — čedalje širči se surovosti.

Moreča bode kdo ugovarjal, da se s pogostimi plesi dobiček dela domačim krčmarjem. Tega ne bom tajil. Je-li pa sploh potreba, da šteje solkanska vas štirinajst in večih tudi po več krčem? In kdo je kriv, da krčmarji brez javnih plesov malo potocijo? Menda najboljše sami, ker točijo vino skoro po enaki cent, kakor v Gorici, dasiravno plačujejo veliko manj dacia in imajo primerno manjše stroške od goriških krčmarjev.

Nekdaj se je odmevalo po Solkanu v krčmah in na ulicah pošteno slovensko petje — zdaj ne slišiš družega nego popačeno italijansko popevanje, kojega bi se, Bog me! pravi, pošteni Italijani sami sramovali. V naši se pred malo leti zaradi nje živahnosti sloveči čitalnici vlada grobna tišina. Mari se vedno žaluje po nepozabljivi zgubi svojega iskrenega prijatelja, dra. Lavriča, ali po oni, svojega neutrudljivega predsednika, Doljak-a?

Vse drugo! Ravno spomin na vrla ta možaka bi jo moral probuditi iz pogubnega spanja. — Osoda je našemu društvu zelo nemila; najboljše delavne moči je razkropila po širnem svetu, pustila nam je pa take, kateri radi velik zvonec nosijo, pa roki križem drže.

Iz Komna dne 5. okt. (Izv. dop.). (Volitev novega župana, lepi dnevi, letina). Brez streljanja, brez zvonjenja, to je vendar čudno! Tako so se pomenkovali ljudje danes in stikale so stare ženice glave skupaj, rekoč: da niso še doživele kaj enacega! — Bila je namreč volitev župana in podžupanov. Za župana sta kandidirala gosp. Jos. Kovačič iz Komna in g. Janez Petelin iz Tomačevice, — prvi je dobil 5 komenskih glasov, a zadnji je zmagal z enajstimi glasovi proti petim, in na ta način smo zgubili Komec župana iz naše občine v Tomačevico, — zato so pa žalovali zvonovi, kakor tudi topiči, in kdo naj bi popisal osupljenost Komencev?! — Kolikokrat se je že poudarjalo, „da le v edinosti je moč“ a naši občinarji niso hoteli verjeti že dognanim stvarim, nego so raje eksperimentirali, in s tem hoteli so dokazati svoje visoke učenosti, mesto, da bi bili posnemali občine Volčjihrad, Sveto in Tomačevico, koje so v edinosti izvolile svojih 12 volilcev (odbornikov) in vsled večine tudi župana, a Komen le 6, mesto, da bi imel vsaj $\frac{2}{3}$ svojih sinov v obč. zboru. — Paziti je treba le, da bi nam župana pri prihodnjih volitvah vsaj na Čaven ne prenesli, kajti tija je vendar slabejša pot ip daljša nego v Tomačevico. Gosp. novemu županu kličemo slava! Tako tudi njegovim volilcem, ki so vzajemno delali in s tem Komencem dokazali, „da sloga jači.“ Ta dogodljaj bode naj našim občinarjem v izgled in prava šola, in drugičkrat naj pride k volitvi ne le 6 ali 7 občinarjev, nego vseh sto in petdeset ali kolikor jih je, in videli bodete, da bomo še streljali in zvonili na dan volitve župana!

Ze nekaj časa imamo prav lepe, tople dneve, tako, da je mogoče vsakoverstna poljska dela opravljati, le oranje je težko, ker je zemlja vsied pomanjkanja vlažnosti terda.*) Terta se pridno obrezuje; živina se vedno goni na pašo, toplota, čist zrak ji hasne. Tudi našo gospodo izvablja prijazno solnce na prosto in kaj rade šetajo se i golobice po kratkočasnej naši okolici pripovedovaje si o preteklosti, prerokovaje prihodnost o! presrečnih dnij! —

Z letino se Kraševci ne moremo pohvaliti, kajti pšenica je edina, ki nam je dala povoljno žetev. Ajdo, koja je bogato obrodila, je otrešel veter, terto je oklestila toča in poteptala bolezen, in verujte mi, da pri naj boljši volji ne bodo se možgane mešale, ker je te kaplje božje za hišo prav malo, za prodaj pa nič, zdaj pa kmet pomagaj si, kakor hočes. — Dav-

kov ne okopujemo niti žveplamo in vendar dobro rodé, so neki že terdnejše narave, nego terta.

Iz Kreda pri Kobaridu 11. novemb. (Izv. dop.). (Solnca naravnega sicer nemamo, imamo pa umetno). — Tukajšnji svet podoben je resnično Sibiriji, kajti solnca nemamo v Robiču (5 minut od Kreda) uže od 18. oktobra čisto nič. Noč traja tedaj 4 cele mesece, to je toliko, ko v Franc-Jozefovej deželi. Megla nas obdaja celo jutro do poludne. Pajčevina na prostem ima 1 centimeter v premeru, kajti slana je takošna, da se celi dan ne otaja. Nebeško kolo, ki se v prijazni Gorici tudi nad nepravičnimi suče, odreka nam svojo dobroto, češ, da je nismo vredni. Pač pa smemo tekmovati z Gorico z umetnim solncem — svetečim plinom. Da tudi tukaj napredujemo, je to očiten dokaz, kajti edini smo najbrže goriški deželani, da se smemo s svetečim plinom ponašati, in sicer pri g. Janezu Volarič-u, krčmarju v Robiču.

Dobrota te svečave je menda vsacemu znana, in marsikateri deželan si bi je voščil; ali napeljava plina ure daleč se ne izplača. Znano naj bode tedaj slavnemu občinstvu, da je fabrika izdelujoča tekočen sveteči plin, na Dunaji, in da si ga lahko, kot tekočino, vsak omisli. Posebno se pa priporoča nova svečava krčmarjem, družinam in dijakom, kjer jih po več v enej sobi biva. Nevarnosti ni pri plinu nikakoršne in je 50 o/0, to je polovico ceneji od petrolija, ki bode se začetkom novega leta veliko dražji*).

Iz spodnjega Štajerskega. (Izv. dop.). Znana in slovita zavarovalnica v Gradci „Viktorija“ je 8. t. m. napovedala konkurs. Posebno v Lutomerskem okraji se je zadnji čas pri tej na slabih nogah „Viktoriji“ dosta posestnikov opeklo. Začetkoma do letos bil je le nek gospod, ki je sprejemal zavarovanja omenjene banke, a letos je; išel v te kraje prav priden agent, ki je znal „Viktorijo“ prav dobro slikati. In res, posrečilo se mu je vsled tega marsikatega zapeljati. — Pred tednom je imenovan gospod agent sam bil pri direkciji v Gradci. Vernivši se zopet v Ljutomer nij še sam vedel o „Viktorijini“ slabosti. Prinesel je s seboj denar, da bi nekemu nesrečnežu plačal, ki je pogorel in pri Viktorji zavarovan bil.

Dne 8. t. m. se mu pa telegrafira, naj se verne domov. Stvar mu je bila nerazumljiva, in radi tega praša zopet po telegrafičnej poti direkcijo: Kam domov? Odgovorilo se mu je, da na svoj dom z opombo: „Sie haben zu pariren!“

G. agent je odlazil, a drugega dne so uže došla gotova poročila, da je „Viktorija“ napovedala konkurs. Ko je občinstvo to zvedelo, jelo je godernjati in se hudovati, a vse zastonj. — Zavarovalnice so velika dobrota, pa vsak naj pretuhta, pri kateri je kaj vspeha.

Jesenski pridelki so na spodnjem Štajerskem srednji. Zelje in repa sta se še precej dobro obnesla, ajdo je pa slana (mraz) do konca pokončala; tergatev je bila skoro slabejša nego dobra; a kar je kapljice, je prav dobra.

Politični pregled.

Delegacije pridejo skupaj dne 4. decembra. V poslanski zbornici na Dunaji je glavni predmet sedanjih razprav načrt postave o avstrijsko-ogerski banki. Za in zoper sprejem te postave se je vpisalo toliko govornikov, da bo razprava najmanj en teden trajala. V seji dne 13. t. m. je poslanec grof Kellersperg prav odločno pobijal nagodbo, katera se namerava skleniti; razložil je nadvse pogubne nasledke, ki vtegnejo po njej nastati ter ostro grajal, da se v vseh zadevah pospešujejo ogerske koristi na škodo avstrijskim. Končal je govor z besedami: „V sprejemu nagodbe zapazujem tako očitno nevarnost, da bi, kakor Dante nad duri svojega pekla, zapisal nad nagodbo: „Lasciate ogni speranza o voi ch' entrate!“

Zbornica je sprejela postavu zastran razlastitve (ekspropriacije) zemljišč za železnične namene.

Zadnje dni je bil zopet počil glas, da hoče Avstrija oborožiti se za vojno. Dotične govornice so zajemale povod v tem, da sta bila vojni minister grof Bylandt in načelnik generalštaba

baron Schönfeld v Peštu na posvetovanji. Uradni in poluradni listi oporekajo raztrošenim vestim o mobilizaciji.

Po poročilih iz Peterburga, pričakujejo tam carja za božične praznike. Potoval bode nekda skozi Kiev in Moskvo.

„Augsb. A. Zeitung“ piše, da je Srbija odločila, prve dni decembra stopiti v vojno; do 27. novembra morajo biti vse vojne čete mobilizovane.

V Carigradu so zadnja poročila z bojišč ves pogum potlačila. Sultan je ukazal, pomnožiti straže okoli njegove palače. Porta napenja zadnje svoje sile, da se reši pogina. Sklenila je poslati na evropsko bojišče 6. in 7. oddelek svoje vojske, katera bi štela skupaj 40.000 mož, ki bi morali še v tem mesecu iz južne Arabije priti v Evropo. O novem letu ima priti 5000 mož iz Tunisa.

Iz Londona se v Pariz telegrafuje, da je lord Derby poslal ruskemu kancelarju Gorčakovu energičen protest zoper to, da bi Rusi zasedli Armenijo. Mari naj bi skrbeli angleški krčmarji, kako potolažiti glad svojih indijskih kolonistov.

Dne 7. novembra je bila prva seja francoske poslanske zbornice pod predsedništvom staroste M. Desseaux-a, kateri se je v svojem z veliko pohvalo sprejetem govoru z iskrenimi besedami spominjal ranjcega Thiersa. Za zborničnega predsednika je izvoljen Jules Grevy, podpredsedniki so pa trije iz republikanske večine in dva izmed konservativcev.

Tudi senat je začel istega dne svoje zborovanje pod predsedništvom Audiffret-Pasquier-ja.

Strune so med obema strankama, med vladno in republikansko, zelo napete posebno vsled Grevy-jevega predloga, da se ima komisija postaviti, katera bo preiskavala zlorabe in nepoštevnosti pri volitvah.

O tem predlogu je bila 14. t. m. prav viharna debata. — Prejšnji dan je bila v Parizu in v Versaillesu v ojska pripravljena.

Razne vesti.

Kviščanska čitalnica bode praznovala v nedeljo 25. t. m. svoj petletni obstoj z igro, deklamacijo, godbo in plesom; peli bodo briski Slavci; program priobčimo prihodnjic.

Društvo „Edinost“ je podalo gosp. namestniku baronu Pino-Friedenthalskemu protest zoper rovanje Lahonov tržaskih; v tem protestu povdarja društvo posebno vdanost do Avstrije in cesarske hiše in prosi namestnika, da ta izraz lojalitete sporoča cesarju, kar je namestnik prijazno obljubil. Ta protest je mej tuk. Lahoni napravil pravi vihar; oni žugajo poznanim Slovincem in jim spodtikajo marsikatero namene. Napetost je zopet začela, pa ne škoduje.

Tiskovna svoboda, o j kje si doma? Številka 260 Slov. Naroda je bila od c. k. pravdnitva v Ljubljani konfiskovana zaradi članka ponatisnenega iz slovenskega v Trstu izhajajočega časnika „Edinost“ pod naslovom: „Nečemo dežel.“ „Tedaj“, pravi „Narod“, kar je v Trstu dovoljeno pisati in tiskati slovenski, to v Ljubljani ni. Kar z istimi paragrafi in postavami delujoči tržaski državni pravdnik kot dovoljeno izpusti iz svoje cenzure, to ljubljanski konfiskuje! Po tem naj bi vrag bil slovenski novinar!“

Učiteljski izpiti za meščanske in ljudske šole so se vršili v preteklem tednu v Gorici in v Trstu. V Gorici je delal eden za meščanske, eden za ljudske šole. Oba sta bila lansko leto pala. Letos pa je dobil kandidat za meščanske šole spričevalo št. 2, oni za ljudske šole pa št. 3. V Trstu se je oglasilo nekda 17 učiteljev k izpitu.

France Škodnik rojen l. 1804 v Kanalu, je umerl 7. t. m. v Milanu kot generalmajor italijanski armadi.

Kaj ga je spravilo v italijansko vojsko, v kateri se je nekda uže odlikoval v ustaji l. 1848, nam ni znano, to pa vemo, da je prispel do visoke stopinje zaradi velikih zmožnosti. Pred letom 1859 je bil učitelj nemščine na kralj. vojaški akademiji in pozneje je podučeval v tem jeziku tudi kraljeva princa Humberta in Amadeja. — L. 1859 je stopil zopet v aktivno službo kot komandant vojaške šole v Astiju in pozneje predsednik vojaške sodnije v Aleksandriji in

*) Da ste le Soči pisali, pa se je vreme spremenilo. Kadar potrebujete lepega vremena, pa pišite zopet.

*) Ne zamerite, da smo konec prečrtali, sicer bi lahko kedo mislil, da smo za reklamo plačeni.

Napolje. Ko je doslužil, naselil se je stalno v Milanu, katero krasno mesto si je izvolil za svojo drugo domovino. V Italiji so moža nekda visoko spoštovali.

Grof Chambord bode tudi letos v avstrijski „Nizzi“ prezimil. Njegova soproga se spremstvom, mej katerim je tudi vojvodinja Blacas, je uže tukaj.

Goriški budget za leto 1878 je uže ustanovljen. V njem so zopet odločene znamenite svote za oplešanje mesta, odločen je pa tudi znesek 1400 gl. za mestnega učitelja italijanskega jezika, katero službo namerava mestni zastop ustanoviti. O vsem tem poročimo prihodnjič, ker nam je danes zmanjkalo prostora za navaden uredništveni dopis iz Gorice.

Duhovske spremembe. — Č. g. Štef. Kerkoč, kaplan v Podmelcu za vikarja v Lokavec. — Č. g. Ant. Bratina, sem. duh. za kaplana v Podmelcu. — Č. g. Franc Sedej, novomašnik za II. kapl. v Cerknju. — Č. g. Franc Červ postane I. kapl. v Cerknju. — Č. g. Miha Avijan, novomašnik za kaplana v Ajelu. — Č. g. Jožef Kodelja, kaplan v Ročinji, za kaplana v Dornbergu. — Č. g. Vincenc Savognani, kaplan v Ajelu, za kaplana v Romansu. — V. č. g. Janez Kolavčič kaplan v Dornbergu, je dobil faro Privacina.

Avstrijsko-ogerski Lloyd v Trstu — je sklenol novo pogodbo z avstrijsko in ogersko vlado za 10 let. Navajamo tukaj nekoliko glavnih točk te za narodno naše gospodarstvo in trgovino velevažne pogodbe: vlada se zavezuje omenjenemu društvu dati do 2 milijona podpore vsako leto, temu nasproti pa mora društvo dovoliti, da mu bode vlada vrhovna nadzornica, društveni vodji morajo biti domačini in taki možje, do katerih ima vlada zaupanje, sicer ima ona pravico jih ovreči. Društvo je zavezano jemati vsako leto najmanj 28,000 ton. (nad polu milijona centov) premoga iz domačih dežel; glavni zastopstvi imate se napraviti na Dunaji in v Pešti s tako obširnimi področjem, da boste smeli neposrednje z ministrom vnanih zadev se dogovarjati. — Iz tega se vidi, da je vlada društvo zelo nase privezala; pogodba ima vendar to dobro, da bo moral Lloyd bolj na domače ljudi gledati in domačo obrtnijo bolj podpirati, nego je bila doslej njegova navada. Vidi se pa iz nje tudi, da Magjari na svoje dobičke niso pozabili, ker se je poseben ozir jemal na Reko, magjarsko mesto s hrvatsko narodnostjo, katero vedno bolj propada, kar jo Madjari osrečujejo se svojim blagoslovom. N.

Za pogorelce v Ročinji so darovali občinarji iz Nabrežine 41 gl. in sicer:

Občinska blagajnica 5 gl.; Marušič, vikar 1 gl. 50 kr.; Caharija, župan; Pertot, podžupan; Hrovatin, učitelj; Kopriva, žel. šef.; Feichtinger, uradnik; Boeswirth J.; Wiesler Fr., Terbola, uradnik; Pertot, krojač; Varmo Jul., Boschetti S. po 1 gl.

Tance Jož.; Caharija, podžupan; Nemeč Fr.; Švab Fel.; Wolf K.; Kovačič; Perjevec; Mišič, Caharija J.; Zorman Fr.; Riegler J.; Grazzini; Perdolja; Velfling; Grattoni; Delorenzi; Klampferer; Kovač po 50 kr.

Mahorčič gospodič. 60 kr.; Stupica 60 kr.; Rutar Al.; Boschetti Fil.; Gruden Fr., Pok Ant. po 40 kr.

Semolič Marija 45 kr.; Radovič Ant., Smerdel, žendarm; Caharija J.; Pertot J. po 30 kr.

Šajn J.; Veselič Jak.; Caharija Mart.; Košen J.; Legiša Val.; Rittler J.; Gosp. na Pertot M.; Gosp. Pertot M.; Gosp. na Pertot Fr. Gosp. na Pertot A.; Gruden Štef.; Caharija A.; Caharija M.; Pertot J.; Radovič L.; Pertot A.; Colja J.; Gruden J.; Caharija M.; Pertot A.; Kosmina J.; Pertot M.; Kosmina J.; Gruden M.; Gruden J.; Caharija J.; Pertot Marija; Kavčič, žendarm; Pertot M.; Sulčič M.; Caharija J.; Radovič J.; Prepeluh Fr.; Rosi A.; Gruden Ig.; Kenda A.; Sever Gr.; Pertot J. po 20 kr.

Tance Mar 14 kr., Gabrovic J. 12 kr. Kosmina L.; Milič M.; Pertot B.; Pertot J.; Caharija J.; Gruden Tereza; Gruden Fr.; Gruden J.; Brajda J.; Pertot J.; Legiša Fr.; Pertot J.; Radovič L.; Klarič Št.; Pertot A.; Pertot J.; Radovič M. po 10 kr.

Pertot J. 8 kr., Pertot M. 5 kr., Caharija Gr. 4 kr.

Občinarji iz Dornberga: V. č. g. Filip Kramer 1 gl.; Janez Kolavčič 3 gl., Andr. Luznik 40 kr., V cerkvi nabrali 6 gl. 90 kr. — Skupaj 11 gl. 30 kr. Občina Gergar 8 gl. 20 kr.

Listnica uredništva: Gosp. B. iz Črnič: Porabimo prilično v spremenjeni obliki. — G. dopisnik iz Kanala: Za danes nam je premanjkalo prostora. Prihodnjič! — Janko z Istre: Hvala! a za danes prepozno. — X. Y. Z. z Dunaja: detto.

Poslanica. *)

Ker se v Tolminu govori, da sem jaz rokopiš dopisa iz Tolminskega v 43. št. „Soče“ t. l., prej ko je ti list na svitlo prišel, drugim gospodom v Tolminu bral, da sem tedaj jaz spisatelj tega dopisa, izrekam tukaj javno, da nisem tega dopisa niti pisal, niti v rokah imel za presojo.

V Tolminu dne 8. novembra 1877.

Dr. Ivan Pitamic.

*) Za take dopise ne sprejemamo druge odgovornosti, nego ono, koje nam nalaga postava. Sicer pa moramo obžalovaje potrditi, da nismo od gosp. dra. Pitamic-a še nobenega dopisa prejeli. Uredništvo.

Hiša na prodaj v Solkanu

ležeča na veliki cesti, obstoječa iz prostorne sobane, 8 sob, velike štale, kleti in drugih prostorov; velikega dvorišča in verta,

posebno pripravna za gostilnico.

Natančnejša pojasnila v tej zadevi podaja lastnica Katarina Batistič-Verdikon v Solkanu.

Naznanilo.

Podpisani kupujejo šinak ali roj (zmljet v prah) po prav dobri ceni in plačujejo točno. Kedor ima kaj tega blaga na prodaj, naj pismeno naznani ceno in množino

Jos. Pipan & Comp.
v Trstu.

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà) vstanovljene po grofu Thurnu v Gorici naznanja, da bode dne 10. decembra 1877 začela javna dražba (kant) nerešenih zastav III. četrt leta 1876 t. j. tiste, ki so bile zastavljene meseca julija, avgusta in septembra 1876.

V Gorici dne 3. novembra 1877.

Ravnatelj: Lovisoni.

Zvezki za pisne vaje v ljudskih šolah.

Z ozirom na to, da so sev preteklem šolskem letu zares z izvrstnim uspehom rabili novi zvezki za vaje v pisanji, katere je potrdilo visoko c. k. dež. šolsko svetovalstvo goriško za rabo na ljudskih šolah, napravila se je za šolsko leto 1877—78 zopet velika množina takih zvezkov števil 1 in 2.

Prodajajo jih bukvarji: Dase — Henrik Fillak — in Wokulat na Travniku po 1 gl. 25 kr. sto, na drobno pa ne nad poldrugi krajcar vsak zvezek.

OKLIC!

Dobrodelni bazar na Dunaji

prodaja o priliki rusko-turške vojske nasledne reči, ki naj se o božičnih praznikih v nobeni družini ne pogrešajo. Cena je neverjetno nizka.

Za 5 gold. 75 kr. a. v.
dobé se nasledne reči:

1 majhen eleganten glasovir, na katerem dečki in deklice igrati zamorejo naj lepše komade.	1 perzijansk prazničen voz, kterelega koza pelje.
1 tako imenovan Wurstel-Theater, v prvem dejanju peklenšek juda vzame.	1 beneško ognjišče, s posebnim pritiskom se pokaze očaran knjezič.
25 krasnih dekoracij za božično drevo.	1 Šimpans (opica), ki ministru jezik kaže.
25 sveč za božično drevo.	1 orijentalno kletko za tiče s tremi tiči, ki vedno pojó.
25 krasnih svečnikov, v ktere se sveče na božično drevo stavijo.	1 egiptovsko stražno hišo, stražar hodi.
1 kineški Mandarin, ki 14 kozolcev prebrne.	1 čarovni mlin.
1 lepo oblečeno punčko, ki je v pletenem košek, se vozi, vpije in se giblje.	2 lepa kartona z lesa, razen zapopadek za otroke vsake starosti.

87 kosov!

Vse te navedene reči stanejo skup le 5 gl. 75 kr. a. v.

Naslov ali adresa:

Erster Wiener Weihnachts-Bazar,
Wien, Stadt, Elisabethstrasse 26.

Pošilja se proti poštnem povzetju ali za poslani denar.

Razglas.

Daje se v najem, do sedaj dobro obiskovana štacuna kolonijalnega blaga s tobakarnico (trafiko). Oni, ki želi, o tem tanje poizvedeti, oglasi naj se pri podpisnem lastniku

Sv. Križ pri Ajdovščini 8. nov. 1877.

Leopold Kočevar.

Samó z nakazanimi novci se more naročiti:

II. snopič slov. nar. pesni.

Na 22 straneh velike 8. obsega 22 manj poznanih, četveroglasno upravljenih domačink. Cena 90 kr. Novi gg. naročniki dobé I in II zvezek za 1 gl. 50 kr. Gluha pisma se prezirajo.

V Kanalu na Goriškem.

Josip Kocijančič

Gostilna

pri

ZLATEM JELENU

v Gorici nasproti škofije

je zopet odprta in sicer je vsa prenaprejena in prav primerno opravljena. To naznanjam uljudno slavnemu občinstvu z dostavkom, da bom vedno skrbel za dobre jedi in pijače po spodobnih cenah, za točno postrežbo bodisi v jedilnicah kakor v spalnih sobah in da bode tudi za voznike prav dobro preskrbljeno. Za to se nadejam, da me bodo p. n. gosti s pogostim obiskovanjem blagohotno podpirali.

K. A.